

Suciu și Andreea Cicireagă Moisescu au progresat vizibil, reușind să-și adjudece, anul acesta, distincția maximă. După trei etape de concurs cu un grad de dificultate foarte ridicat datorită amplitudinii repertoriului abordat, categoria C și-a cunoscut și ea câștigătorul, în persoana Andrei Demidov, absolventă a Universității Naționale de Muzică din București.

Programată în 25 iunie, gala laureaților, desfășurată, ca și concursul, în sala ArCuB – Gabroveni, a avut ca protagoniști opt dintre acești tineri extrem de talentați, cinci dintre ei fiind cei recompensați cu premii de excelență: Anastasia Țăruș (Chișinău) – categoria A1, Anita Stoica (București) – categoria A3, Sabina Maria Suciu (București) – categoria B2, Anelise Gămulescu – categoria B3, Andreea Cicireagă Moisescu – categoria B7, lor alăturându-li-se Cristina Aracil Almarcha (Orihuela, Spania) – premiul I la categoria B1, Igor Voronin (Chișinău, Republica Moldova) – premiul I la categoria B6 și Ioana Andrei – premiul II la compoziție – a cărei lucrare a fost interpretată pe scenă de către compozitoare, la pian, și

profesoara Gabriela Nichita, la vioară (de menționat că premiul I al concursului de compoziție s-a acordat lui Tamio Vesa Nakajima din Beiuș, Bihor).

genurilor muzicale. Lor și profesorilor care s-au implicat, cu seriozitate și dăruire, în pregătirea acestor evoluții de excepție, le urăm să se mențină pe orbita

Am ascultat, cu prilejul acestei gale, piesele cel mai bine cotate de către juriu din repertoriul concurenților, piese care au impresionat prin sensibilitatea adresării, maturitate conceptuală, etalarea unei culturi stilistice riguroase și a unui tușeu personalizat, tinerii laureați demonstrându-și afinitatea pentru postura solistică, pentru relația „vie” cu publicul unei săli de concert, pentru întreaga tipologie a

succesului, ca exponenți ai viitoarei elite de muzicieni într-un univers care devine din ce în ce mai robotizat, mai apăsător de amenințarea însingurării prin refugiul în virtualitate. Datorită lor și artei căreia îi slujesc, doza de umanitate din interiorul fiecăruia dintre noi ar putea rămâne, credem, o constantă! (Foto: Marius VÂJOAICA)

Loredana BALTAZAR

Physis și Poiesis

Înzestrată, mai mult ori mai puțin egal, cu calități și defecte, ființa umană s-a confruntat permanent cu ideea de ispită, una din cele mai puternice reprezentări ale sale fiind ispita de a crea. A fi și a face – *Physis și Poiesis* – sunt valențe intrinseci ale umanității, dar însușirea de a crea pare a fi un dat superior, căci nu oricui îi este menit să întemeieze, să înființeze, să conceapă ceva în cele mai mici detalii, conferind finalitate novatoare unui (aparent) comun impuls inițial. Conștientizându-și dimensiunea creatoare din interiorul propriei ființe, omul este „provocat” să-și redefinească statutul existențial, iar vehiculul prin care această provocare se poate transforma,

Șerban Novac

concret, în realitate, îmbracă de multe ori haina actului artistic.

Pornind de la alăturarea celor doi termeni, titlul recentei expoziții a cunoscuților artiști plastici Dorina Novac și Valentin Babanu s-a dorit a fi o explorare a capacităților „omului magic” de a radiografia natura și de a-i prelua energiile, pentru a-și revigora propriul interior și a-l readuce în dar mediului înconjurător. După cum ne-a obișnuit în parcursul celor șase expoziții anterioare personale, Dorina Novac a coagulat și de această dată, în jurul personalității sale, expresiile radiante ale unor discursuri literar-artistice complementare, vizualizarea tablourilor fiind însoțită de audierea unor pagini muzicale – interpretate de

panoramând imaginativ detalii ce păreau desprinse din aspectele metaforice ale pânzelor expuse.

După o suită de participări la expoziții de grup dar și o expoziție personală, premiat la concursul de pictură marină „Dimitrie Știubei”, Valentin Babanu, a supus atenției publicului, în primul rând prin preocuparea pentru perimetrul acvatic dar și prin reflectarea unui orizont dezlimitator, o perspectivă macrocosmică asupra peisajului, în timp ce lucrările Dorinei Novac, inundate de bucuria culorii, au reliefat preponderent cultivarea unei tipologii microcosmice, a revelării detaliului din interiorul naturii vegetale.

Conexiunea dintre pictură și muzică a fost valorificată, la rândul său, cu naturalețe, prin intermediul pieselor propuse spre ascultare de către Șerban Novac, al căror potențial descriptiv – fie ca ipostază de tablou dansant, fie ca întruchipare a senzualității unui cadru nostalgic de factură lirică, fie ca schiță modală a unui demers ritualic ce viza însuși continuitatea regenerativă a vieții, cu iz magic – a strălucit prin interpretarea sugestivă, plină de căldură dar și de spirit ludic, a talentatului fagotist.

Ceea ce am remarcat însă în mod deosebit a fost atracția spectatorilor pentru acest creuzet literar-artistic care a devenit, de câțiva ani, o „marcă” a familiei Novac. Intenția de a-și forma un public care, deși specializat într-unul din cele trei limbaje – al picturii, muzicii ori filosofiei – în care se exprimă Dorina, Șerban și Mihai Novac, ajunge să le

fagotistul Șerban Novac – și a unor considerații filosofice aparținând lui Mihai Novac.

Găzduit de U ART Gallery, o incintă expozițională cu profil inedit și amplasament spectacular deosebit, vernisajul programat în 27 mai s-a bucurat de o introducere pertinentă în dramaturgia creatoare a ambilor pictori realizată de către profesorul acestora, Florian Lucan. I-au urmat intervențiile muzicale ale lui Șerban Novac – trei dansuri din Suitele pentru violoncel solo ale lui Johann Sebastian Bach (*Giga* din Suita nr.2 în re minor, *Menuetul* și *Giga* din Suita nr.1 în Sol major) transcrise pentru fagot solo, *Melopedia* de Nicolae Brânduș și *Valsul ingenuu* semnat de Francisco Mignone – pentru ca, în încheiere, Mihai Novac să explicitizeze întregul concept al evenimentului artistic printr-un eseu succint. Proiectată ca o surpriză a acestui eveniment inter-artistic, apariția actriței Doina Ghițescu a nuanțat sensibil finalul după amiezei, versurile recitate

asimileze și pe celelalte două pentru a aprecia multiplele lor interrelații la adevărata valoare, mi se pare a fi un veritabil act de cultură.

Într-o epocă în care jaloanele traseului vieții obișnuite tind a fi supuse informatizării, în care vizionarea unui tablou ori contactele cu cartea, muzica, spectacolul, filmul, depind într-un procent semnificativ de accesul la computer și banala conexiune la internet, pulsația vie a unei astfel de manifestări culturale poate insera, în rutina evenimentelor zilnice, o infuzie de emoții absolut benefice, o oază de energie ce hrănește, nevăzut, deschiderea interioară către umanitate a fiecăruia dintre noi. Așa s-a și întâmplat în acea după amiază de mai, și sperăm că se va mai întâmpla în decursul următoarelor întâlniri artistice proiectate de familia Novac și invitații ei, întâlniri pe care le dorim a se derula cât mai curând. (Foto: Marius VÂJOAICA)

Loredana BALTAZAR